

ПАВЛЕ.

Ние трѣба да я кръстиме наново.

СТОЯНКА.

Не мисли лошаво за мене... Мидтатъ и плака, и плаши ма, и мъчи ма; а азъ съкога му казвахъ: „остави ма, или ща да са убия.“ Три деня не ядохъ, — искахъ да умра, но не умрѣхъ.

ДѢДО НИКОЛА.

Време ли е сега да са разговаряме и да са питаме кой е ситъ и кой е гладенъ? Помислете, че вѣже ни виси надъ вратовете.

ЯСЪНОВЪ.

Хайдете по-скоро! (Стоенки). А какъ си ти живѣла до сега? Що си патила?

ПАВЛЕ (плаче).

Много е патила.

ДѢДО НИКОЛА.

А ти, Павле, защо плачешъ?

ПАВЛЕ.

Припомнихъ си и азъ нѣщо си... Драго ми е, че направихъ и азъ на тоя свѣтъ едно добро. Кучетата щатъ да са щенатъ по-рѣдко, защото една каджна остана по-малко.

ДѢДО НИКОЛА.

Хайде вѣрвете. (Сичките отиватъ).

Завѣсата са спуща.